

IEDEREEN ALTIJD

voor kids

BOB GOFF

EN LINDSEY GOFF VIDUCICH

Illustraties van Diane Le Feyer

UNRAVEL
Kids

INHOUD

Oorspronkelijke titel:
Everybody Always

©2021 by Bob Goff en Lindsey Goff-Viducich

Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Iedereen altijd (voor kids)

Alle rechten van de Nederlandse uitgave zijn in handen van
Unravel Kids, onderdeel van Unravel Publishers, Barneveld.
www.unravelpublishers.nl

Vertaling: Ellies Bomhof
Redactie: Charlie Bomhof & Annet Wilts
Illustraties: Diane Le Feyer
Eerste druk: april 2022
ISBN: 978-90-831219-6-3
NUR: 210

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
zonder schriftelijke toestemming van de uitgever worden
gebruikt of vermenigvuldigd.

<i>Voorwoord</i>	ix
1. Skelterrace	1
2. Cake-lolly's	6
3. Ontmoet Karin	11
4. Karins optocht	19
5. Parachute springen	25
6. Mijn emmer	29
7. Scholen bouwen	35
8. De Zwemmer	41
9. Helemaal geen punt!	47
10. Wees bereikbaar	51
11. Gaten in mijn zakken	54
12. Een welkom van Walter	59
13. Stapelbed John	63
14. Blijge gevers	68

15. De pizzeria	73
16. De limo chauffeur	77
17. Alles wat nog wel kan	83
18. Prullenbakken	87
19. Tijdcapsule	91
20. Vanuit het vuurtorenraam	95
21. Wie ben jij?	101
22. Wees niet bang	107
23. Land het vliegtuig	113
24. Diploma	119
25. Bouw een koninkrijk, geen kasteel	123
26. Een dagje in het museum	126
27. De Admiraal	131
28. Niet afkijken	135
29. Drie groene lichtjes	137
30. Katapulten en toffees	143
31. De laatste, de beste	147
32. Vredepolitie	153
33. Klimmen achter een waterval	157
34. Kinderen helpen kinderen	163

35. Wonen op een boot	167
36. Ijsgrotten	171
37. De allergrootste liefde	177
38. De Hoofdstraat	180
39. Art, de postbode	185
40. De Eikentuin	191
<i>Over de schrijvers</i>	<i>196</i>

VOORWOORD

Toen ik een kind was, droomde ik vaak over wat ik later wilde worden. Doe jij dat ook wel eens? Hoe meer ik leerde over de wereld en alle mooie dingen die je kunt maken, zien en doen, des te langer mijn lijst met dromen werd. Ik wilde piloot worden en vader en ontdekkingsreiziger, en ik wilde ook een nieuw wereldrecord vestigen voor de meeste ijsbolletjes op een hoorntje ooit. Mijn lijst was zo lang dat het makkelijker zou zijn om een lijst te maken met dingen die ik *niet* wilde doen. Dingen die ik niet wilde doen waren bijvoorbeeld zwemmen met een hongerige grote, witte haai of een hagedis in mijn broekzak vinden (hoewel... eigenlijk lijkt me dat toch best grappig).

Weet je wat Gods grootste droom voor ons is? Niet dat we dokters of brandweermannen of schrijvers of leraren of elektriciens of ijsverkopers zouden worden – hoewel de wereld best wat meer ijssalons kan gebruiken. Van *alle* fantastische, behulpzame, creatieve dingen die we kunnen worden, vindt God het mooiste wat wij kunnen worden: liefde.

Zelfs als je zo oud bent als ik, ben je nog niet uitgeleerd. Ik dacht altijd dat God wel onder de indruk zou zijn van alle dingen die ik deed. Ik maakte zelfs een website over alle geweldige dingen die ik deed voor God. Ik maakte een lijst

van mensen die ik hielp, wat eigenlijk gek is als je erover nadenkt. Ik ontdekte niet zo lang geleden dat God het helemaal niet zo belangrijk vindt wat ik allemaal voor Hem doe. Hij is alleen maar geïnteresseerd in mijn hart en hoeveel liefde daarin zit. God wil dat ons hart overstroomt van liefde voor Hem en voor alle mensen die Hij heeft gemaakt.

De Bijbel praat veel over houden van anderen. Sterker nog, Jezus had het bijna nergens anders over toen Hij op aarde was. Het belangrijkste wat we kunnen doen is van God én van anderen houden, zei Jezus. Toen ik dat voor de eerste

keer las, dacht ik dat dat niet zo moeilijk was. Ik houd van mijn familie en vrienden en we hebben leuke burens. Jij hebt vast ook leuke mensen in je leven, en het is niet moeilijk om van hen te houden, toch?

Maar denk eens aan dat meisje dat gemeen was tegen jou bij het spelen op het schoolplein vorige week? Of de jongen in je klas die een beetje

apart is, waarbij je niet zo goed weet wat je tegen hem moet zeggen? Of je kleine zusje die jouw mooie tekeningen steeds van de koelkastdeur afscheurt? Moeten we ook van *hen* houden – van mensen die ons pijn doen, of anders zijn dan ons, of die we gewoon niet begrijpen?

Ik heb geleerd dat als Jezus zegt dat we van anderen moeten houden, Hij niet alleen de mensen bedoelt die we leuk vinden. God wil dat we van *iedereen* houden. Zelfs nog meer dan dat, Hij wil niet dat we soms van hen houden, Hij wil dat we *altijd* van hen houden. Daarom heb ik dit boek *Iedereen, altijd* genoemd. Kun je je voorstellen hoe gek het zou zijn als dit boek *Sommige mensen, af en toe* heette? Toch merk ik vaak dat ik van sommige mensen, af en toe houd, dus ik moet hier erg mijn best voor doen – en ik hoop dat jij ook je best gaat doen om hier beter in te worden.

Liefde worden betekent niet dat mensen met slechte bedoelingen ruimte mogen hebben in ons leven. We moeten wel slim zijn. Je ouders of andere volwassenen kunnen je helpen te ontdekken wie een betrouwbaar persoon is om mee om te gaan. Maar met dat in je achterhoofd, kun je je eigen goede keuzes maken en aardig zijn voor iedereen.

Het bijzondere aan Jezus is dat Hij niet alleen zei dat Hij van iedereen hield – Hij *liet ook zien* hoe je dat doet. Jezus geeft om wie pijn of verdriet heeft, en Hij wil niet dat we alleen toekijken. Hij liet ons zien hoe we kunnen delen van wat we hebben, met een blij hart en op verrassende en onverwachte manieren. Hij liet ons zien dat Gods liefde zo groot is, dat hoe vaak we het ook verpesten, Hij nog steeds net zo veel van ons houdt. En weet je waarom God die liefde aan ons laat zien? Zodat wij liefde worden voor iedereen, altijd.

SKELTERRACE

Toen mijn kinderen klein waren, waren ze gek op het bouwen van skelters. Ze zochten de hele garage af naar stukken hout en ik hielp hen daar planken van te zagen. Dan vonden we wat wielen om eronder vast te maken, en ineens was het een soort skateboard. Dan zochten we nog meer hout om zitjes te maken, die verfden we knalblauw en felgroen en maakten we vast aan het onderstel. Een van de kinderen bedacht dat we een vuilnisbak konden vastmaken voorop de skelter, zodat het net een echte auto leek. En dan hadden we meteen een plek voor onze voeten. Je kon het ding besturen door tegen de voorste wielen te duwen met je voeten. Het was een supermooi wagentje geworden en we genoten van het bouwen én van alle ijsjes die we onder het bouwen aten.

Geen van de skelters die we maakten had een motor, want niemand wist hoe dat moest. Maar dat gaf niets, want op een dag ontdekten we dat als we een stoeltje achterop maakten, iemand daar achterstevoren op kon zitten en zich met zijn voeten af kon zetten terwijl we van de heuvel af zoefden – dat was net zoiets als een motor. Dit was ons coolste ontwerp ooit, we konden niet wachten onze nieuwe skelter uit te proberen.

Er woonden veel kinderen in onze buurt die graag samen

speelden. Ze waren tussen de twee en twaalf jaar oud en de oudste jongens van twaalf waren altijd erg aardig voor de kleinste kinderen. Ook al waren mijn kids veel jonger, de oudere jongens gaven hen het gevoel dat ze erbij hoorden. Een van de twaalfjarige jongens zag mijn jongste zoon Adam, die toen nog maar twee jaar was, als zijn eigen kleine helper en vriend. Hij hield hem altijd goed in de gaten en zorgde dat Adam mee kon doen met het spel dat de ouderen speelden.

Toen de buurkinderen ons onze zelfgemaakte vuilnisbak-skelter door de straat zagen duwen, bedachten ze dat het supercool zou zijn als zij ook skelters zouden bouwen. Ze bonden geen vuilnisbak vast op de voorkant, maar ze bedachten hoe ze veel hogere skelters konden bouwen zodat ze bijna een meter boven de grond uitstaken. De skelters van de buurkinderen konden zo hard, dat ik bijna niet durfde te kijken als ze naar beneden raceten.

Elke zaterdag zetten de kinderen hun felgekleurde fiets-helmen op en spraken ze bovenop de heuvel af om te racen. Op een dag hadden mijn kinderen een goed idee: wat als we een wedstrijd zouden organiseren om alle toffe skelters te laten zien en te zien welke het hardst kon?

Toen we bedachten wie er mee mocht doen aan de wedstrijd, zei een van de twaalfjarige jongens ineens: "Wacht. Als we de skelters met onze benen duwen, dan kan Adam nooit winnen!"

Je snapt natuurlijk wel dat Adam hele korte beentjes had als tweejarige. Hij kon nooit op tegen de grote kinderen, maar de anderen wilden er gelukkig voor zorgen dat Adam niet sowieso zou verliezen.

We besloten dat we wat hindernissen zouden bouwen op de racebaan om het extra uitdagend te maken. De kinderen scheurden naar beneden op hun skelter, maar moesten onderweg op verschillende plekken stoppen om opdrachten te doen, zoals tien rondjes draaien, een donut eten, vijf keer

een bal omhoog gooien en opvangen en zelfs een gek liedje bedenken. In plaats van dat de wedstrijd ging om snelheid of stuurmanskunsten, werd het een wedstrijd van creativiteit, evenwicht, vangen, en hoe snel je iets lekkers op kon eten. De wedstrijd draaide om iedereen's talenten, en nu hadden zelfs de kleintjes een kans om te winnen.

Een man die Paulus heette schreef veel brieven aan de eerste volgers van Jezus. Deze volgers wisten nog niet goed hoe ze hun gloednieuwe geloof in Jezus om konden zetten in daden. Paulus schreef dingen als: "Als je Jezus wilt volgen in je leven, dan doe je dat zo: probeer niet om de beste te zijn en altijd te winnen. Denk erover na hoe je ervoor kunt zorgen dat anderen zich belangrijk voelen, in plaats van jezelf

belangrijk te vinden. Anderen liefhebben zoals Jezus deed, betekent dat we het niet erg vinden om zelf soms achteraan in de rij te gaan staan."

Nou, er is natuurlijk niets mis met een wedstrijdje en met winnen. Winnen is heel erg leuk! Maar soms is het belangrijker dat iedereen mee kan doen, dan de wedstrijd zelf. En het is belangrijk om een aardige winnaar en een aardige verliezer te zijn. En soms moeten we onze prijs en het scorebord even helemaal opzij zetten, zodat iedereen mee kan doen en we weer weten dat we er allemaal bij horen.

HELEMAAL GEEN PUNT!

Toen ik jong was, had ik veel sproeten. Ik had soms zoveel sproeten dat het leek of mijn sproeten sproeten hadden. Ik had sproeten op mijn neus en wangen, op mijn armen. Sommigen piepten zelfs vanonder mijn sokken vandaan.

Sproeten hebben vond ik niet zo erg. Ik denk dat ik er niet eens zoveel over nagedacht zou hebben, als anderen me er niet op hadden gewezen. Maar op mijn eerste schooldag, toen ik voor het eerst op het schoolplein rondliep, riep iemand: “Hey, jij daar, Stip!” Voor het eerst in mijn leven realiseerde ik me dat er iets aan mij te zien was wat anderen misschien gek vonden – dat ik anders was. Dat kan een vervelend gevoel zijn, hè?

Mijn oma Mary was een van mijn beste vrienden en ik wist dat zij mij wel kon opvrolijken. Het is altijd een goed idee om met een volwassene die je vertrouwt te praten als je je niet fijn voelt. Toen ik vertelde dat de kinderen op school mij Stip noemden, kreeg ik tranen in mijn ogen. “Ik wou dat ik geen sproeten had,” huilde ik.

Oma Mary keek mij liefdevol aan en zei: “Ik vind het niet leuk voor je, Bob. Die kinderen hadden dat niet tegen je mogen zeggen.” Ze was een lange tijd stil en zei toen: “Wacht even, ik wil je iets laten zien.”

Oma Mary liep weg en kwam terug met een stift. Ze nam mijn hand in de hare en trok mijn arm omhoog zodat die dicht bij haar gezicht was. “Laten we eens kijken wat we hier kunnen vinden,” zei ze geheimzinnig, en ze begon de stippen met elkaar te verbinden. Ik keek vol verbazing hoe mijn arm zich vulde met dieren, auto’s, huizen en zeilboten. Ik had een hele dierenoptocht op mijn arm en ik had dat nooit eerder gezien!

“Zie je wel?” zei oma Mary met pretlichtjes in haar ogen, “die sproeten zijn juist het allerleukst aan jou. Andere kinderen zien stippen, maar ik zie een kunstwerk!”

Ineens vond ik mijn sproeten helemaal niet meer vervelend. Ik vond ze juist supercool! Door mezelf te zien door de ogen van iemand die van mij hield, ontdekte ik iets speciaals over mezelf – iets wat ik anders nooit had gezien.

Wat ik heb geleerd is dat mensen die alleen maar stippen zien, vaak mensen zijn die veel pijn hebben vanbinnen. Maar Jezus wil dat wij mensen op een andere manier zien – op een manier die anderen blij maakt. Jezus praatte veel over mensen die ziek of arm of niet-populair waren omdat ze er anders uitzagen, en Hij zei dat het koninkrijk van God juist voor dit soort mensen bedoeld is. Jezus wil dat Zijn koninkrijk vol is met stippen-verbinders, net als jij – mensen die in de “stippen” van andere mensen juist een mooi kunstwerk zien.

Probeer zoveel mogelijk kunstwerken in een ander te

ontdekken! En als je dat doet, zorg dan dat je hen dat ook vertelt. Terwijl je liefde wordt, kun je anderen vertellen wie ze zijn.

Jij bent een geweldige vriend.

Jij geeft niet op als iets moeilijk is.

Ik vind jou leuk omdat jij jij bent!

Elke keer dat we anderen opvrolijken, bouwen we Jezus' koninkrijk op aarde.